

ALLEEN

Het ondragelijk verlangen er even niet meer te zijn.

SENNA

Met een pen tussen mijn wijsvinger, duim en middelvinger in beweeg ik mijn rechterhand over het vel papier. Een stom, saai en doodnormaal vel papier met slechts bovenaan het woord 'diploma'.

Ik zet mijn handtekening op het stippelijntje links onderin. Het is niks bijzonders.

Mijn pen leg ik neer, terwijl ik het moment afwacht dat mijn mentor me mijn havodiploma overhandigd.

Ik geef hem een hand en loop langzaam het podium af.

Ik ga weer zitten. Op dezelfde plek als twee minuten geleden. Tussen mijn beide ouders in. Ik kijk naar het vel papier in mijn handen en vouw het dubbel. En nog een keer.

Ik kijk naar de mensen die naast ons zitten. Naar twee ouders. Naar een broertje en een zusje. En naar een oud-klasgenoot. Naar een jongen die ik misschien twee keer heb gesproken in vijf jaar tijd. Op die plek had zij moeten zitten, maar ze zit er niet.

Ik draai me om. Achterin zijn nog vier stoelen leeg. Nog ruimte genoeg, maar er is niet meer ruimte nodig.

Als ze hier nu in de stoel naast me had gezeten had ik gelachen. Met haar. Dan had ik haar hand vastgepakt en er hard in geknepen. Dan zou alles waar we de afgelopen vijf jaar voor hebben afgezien het allemaal waard zijn geweest. Alleen kwam zij die vijf jaar niet door. Vier en een half jaar redde ze net aan...

Mijn beste vriendin leeft niet meer op de dag waar we ons beiden zo lang op hadden verheugd. Waarvoor we vanaf de eerste dag in de brugklas een aftelkalender hadden bijgehouden. 'Nog zo veel dagen'. Alleen zou het laatste vel papier van de scheurkalender voor haar altijd onzichtbaar blijven. Haar diploma. De sleutel naar de vrijheid. Het de wijde wereld kunnen intrekken. Een tussenjaar. Samen rondreizen en de wereld verkennen. Het zal er allemaal nooit zijn. Als een verzonnen sprookje van twee vriendinnen, samen op avontuur.

Er is nu geen sleutel. Geen sleutel om me te bevrijden uit de afgesloten kamer waar ik me al maanden in bevind. Het is niet een kamer van de school waar ik nu ben. Het is een kamer waaruit het leven dat ik altijd leefde elke dag een stukje wordt weggehaald. Als benzine uit een auto waar de tank van leeg raakt. Als lucht uit een duikuitrusting, waarmee mijn beste vriendin en ik koraal zouden gaan zien en haaien zouden gaan spotten.

Mijn vriendin zou hier vandaag naast me zitten. Maar ik zie haar niet. ‘Ze is er toch altijd?’, hoor ik als een cliché in mijn oor fluisteren. Maar ik zie haar niet en ik voel haar al maanden niet meer.

Maan is weg. Ze is er niet meer. En wanneer ik naar de stoel naast die van mijn vader kijk is die niet leeg. Wanneer ik naar die bezette stoel kijk zie ik slechts die oude klasgenoot. Een jongen die ik nooit sprak. Die er nooit was. Niet zoals zij.

Ik ben weer thuis. Samen met mijn ouders eet ik aan de veel te grote eettafel voor slechts ons drietjes.

Toen mijn halfbroer Lucas nog niet met zijn vriendin in Barcelona woonde gebeurde hier tenminste nog iets. Toen was het nooit zo ijsig stil. Lucas en ik delen dezelfde vader. We schelen zes jaar.

Twee jaar geleden vond mijn broer zichzelf ineens te oud om nog thuis te wonen en sindsdien komt hij slechts een paar keer per jaar naar huis. Het is allemaal op één hand te tellen hoe vaak hij thuis is geweest in de afgelopen vierentwintig maanden.

Toen Maan net... Zelfs toen heb ik hem niet gezien. Slechts een ‘ik denk aan je zusje’, kon ervan af. Via een berichtje. Toen hij net zijn beste vriend verloor was ik er toch ook? Ik was toen nog maar twaalf, maar ik was er wel voor hem.

Van mijn nog altijd volle bord kijk ik op naar mijn ouders. Mijn vader neemt een slok van zijn glas bier, terwijl mijn moeder haar glas wijn bijschenkt. Drinken is wat mijn ouders wel vaker doen wanneer ze geen woorden kunnen vinden. Een smoes om de verbeelding te verbergen. Mijn ouders zitten daar maar. Aan weerszijden van mij. Ik aan de kop van de tafel en mijn ouders tegenover elkaar.

Ze kijken niet naar mij. Geen trotse blikken. Geen ‘wauw kind, eindelijk, geslaagd!’

Nu zou ik achter die zin eerder een vraagteken zetten. ‘Geslaagd?’ Ik voel me momenteel meer gezakt. Gefaald, zoals de afgelopen maanden. Zoals in het afgelopen jaar.

Mijn ouders kijken niet naar me, omdat ze weten dat ze me niet kunnen tegenhouden. Ze zouden niet nog een poging wagen om me te onthouden waar ik al maandenlang naar heb verlangd.

Morgen ga ik weg. Naar het vakantiehuis van mijn ouders. In Groningen. Op het platteland. Weg uit de Randstad naar een dorp waar nooit iets gebeurt. De hele zomervakantie zal ik in het huis verblijven. Alleen. Om na te denken. Voor de rust. Ik heb het zo nodig.

Maan en ik zouden er samen heen gaan en een baantje zoeken bij een supermarkt daar in de buurt. Na een paar maanden zouden we twee grote

rugzakken inpakken en een paar maanden lang de wereld rondreizen. Het jaar daarna zouden we samen op kamers gaan.

Maar nu ga ik alleen. Bijna alsof ik op mezelf ga wonen.

Weer ben ik met mijn hoofd en gedachten bij mijn beste vriendin. Bij onze plannen om in onze toekomstige huizen bij elkaar in de buurt te wonen als twee gelukkige gezinnetjes. En onze dochters. Die zouden net als wij natuurlijk de beste vriendinnen worden. In hetzelfde ziekenhuis geboren worden en het liefst tegelijkertijd.

Ik kijk in de richting van onze zitbank. In een hoekje ernaast staat mijn bagage al klaar.

Het voelt echt. Morgen ga ik weg. Wekenlang is het alleen ik met mezelf. Nauwelijks mensen. Iets waar ik eerder nooit goed in ben geweest. Iets waar ik normaal tegen op zou zien. Maar nu kennelijk niet. Het voelt anders. En ik weet niet waarom.

Vlak voor ik die avond in bed ga liggen, stop ik nog kort bij een kastje naast mijn bureau. Ik open het bovenste laatje.

‘Senna’. Op de envelop staat nog altijd dezelfde tekst. Al weken twijfel ik om de envelop mee te nemen. En nu pak ik hem op. Ik leg hem op mijn bureau. In het zicht, zodat ik hem morgen zie voor ik mijn kamer uitloop. Vanaf morgen wordt het anders. ‘s Middags ga ik niet naar huis en ook in het weekend ben ik niet thuis. Alles doe ik straks in mijn eentje in Groningen. Dus tijd om de envelop op te halen heb ik dan niet. En dat wil ik ook niet. Zes weken lang ben ik op één en dezelfde plek.

‘Je weet het wel, wanneer de dag er is dat je er klaar voor bent’. Het waren woorden van mijn psychologe. In het laatste gesprek, vorige week. En misschien heeft ze gelijk. Maar snel komt die dag denk ik niet.

‘Geef het tijd’. Nog meer van die wijze woorden.

‘Hoeveel tijd?’ Heb ik haar nog gevraagd.

‘Alle tijd die je nodig hebt’.

En dat is misschien wel de rest van mijn leven. Ik zei het niet tegen haar, maar zo voelt het wel.

Wanneer ga ik dat gevoel ooit los kunnen laten?

Dat eeuwige schuldgevoel, waarvan je weet dat het er niet hoeft te zijn.

Waarvan je niet eens weet of het er mag zijn en ik eigenlijk ook wel weet dat er in dit verhaal geen sprake is van schuld. En toch voelt het anders.

De envelop die nu rust op het houten tafelblad van mijn bureau is gevuld met een brief. Ik heb deze nog steeds niet geopend. Ik weet niet of ik wil weten wat de inhoud is. Of ik wil lezen wat er staat.

Het is een afscheidsbrief. Zij was klaar. En ik was nog lang niet klaar voor haar afscheid.

Het is de volgende ochtend. Mijn vader roept me. We zijn al laat. Hij brengt me naar het station.

Vlak voor ik mijn kamer uitloop sta ik nog één keer stil naast mijn bureau. Naast de envelop, die ik niet veel later in mijn handen houd. Ik twijfel, maar voor ik het weet ligt hij onderop. In de rugzak. Ik sla de rugzak over mijn schouder en loop vervolgens de trap af.

Mijn moeder staat in haar werkkleding al klaar om, wanneer wij weg zijn, meteen in de auto naar haar werk te stappen. Ze zal zwaaien, maar wel op een ongeduldige manier. Voor haar zal het wel te lang duren voor we uit het zicht verdwenen zijn. Ze zal zuchten, maar dat zal ik niet horen.

‘Je spullen liggen al in de auto, papa wacht op je’. De zin zou niet heel lang geleden een stuk ongeduldiger uit mijn moeders mond zijn gekomen. Maar in plaats daarvan praat mijn moeder bijna verdacht rustig. En ik weet waarom. Even kruisen onze blikken elkaar en even is het stil.

Ik voel hoe mijn blik verandert. Mijn mondhoeken staan naar beneden, maar mijn tranen laat ik niet zien. De tranen die ik nu in de ogen van mijn moeder zie. Ze worden waterig, maar de waterval aan tranen die ik had verwacht blijft uit.

De moeder van Maan wist volgens mij niks. Haar dochter had nooit laten blijken dat ze in staat zou zijn om te doen wat ze heeft gedaan. Maan maakte een onomkeerbare keuze.

De ogen van mijn moeder staan op springen. Komt dat omdat ze het van mij wel weet? Omdat ze bang is dat dit voor haar misschien de laatste keer is. Het laatste moment dat ze haar dochter vast zal houden? Zou ze dat denken?

Mijn moeder weet niet of en hoe dat gevoel in mijn hoofd zit. Of ik er ooit over na denk. Of ze misschien ooit hetzelfde nieuws zal moeten horen. De onwetendheid doet haar pijn. Maar die onwetendheid kan ik niet bij haar weg nemen. Hoe graag ik dat ook zou willen.

Ik twijfel even. Of ik mijn moeder daar zo moet laten staan. Of dat ik haar toch een knuffel moet geven. Twee armen om haar heen moet slaan, voordat ik haar minstens zes weken niet ga zien. Misschien is dat beter. Ik kan haar niet zo laten staan. Ik pak mijn moeder vast en druk mijn hoofd tegen haar aan. Ik wil niet naar haar kijken, dus voor even sluit ik mijn ogen.

Lang genoeg om even weg te zijn....

Even verandert de veilige warmte van het lichaam van mijn moeder in een ander soort afscheid. De armen van de volwassen vrouw die me vasthouden veranderen in de armen van mijn zestienjarige vriendin. Even is het Maan tegen wie ik leun...

Het lichaam van mijn vriendin voelt koud. Het is begin januari en ze draagt een T-shirt met korte mouwen. Het voelt als de stof van een pyjama.

Haar armen voelen alsof ze een uur onder een koude douche heeft gestaan. De blote benen die onder het korte broekje van haar mintgroene pyjama vandaan komen zien eruit alsof ze die drie kwartier in een bak met ijs heeft gehouden.

Ik voel hoe mijn hand zich langzaam beweegt over haar rug. Over de zachte stof.

‘Het komt goed’, probeerde ik haar mee te geven. Ooit. Ooit komt het goed.

Maar ik had geen idee. Geen idee van wat er nog geen vierentwintig uur later zou gebeuren.

Even later brengt een harde toeter me weer volledig terug naar de realiteit. Ik open mijn ogen. Ik kijk naar de koraal-kleurige blouse van mijn moeder. Ik ben er weer. Mijn vader wil graag vertrekken.

‘Hoelang moet het duren?’, hoor ik hem al bijna vragen.

Het is inderdaad het eerste wat hij vraagt wanneer ik plaatsneem in de rijdersstoel.

Mijn ongeduldige vader, maar wel met een hart van goud.

Wanneer de geel-blauwe deuren van de trein opengaan stap ik naar binnen. Ik loop een paar wagons verder en ga zitten in een stilte coupé.

Met Maan had ik dat nooit gedaan. Die kletste de oren van mijn hoofd.

De ruimte is bijna leeg. Slechts drie andere mensen zitten in hetzelfde gedeelte van de trein.

Een ietwat brede man, van waarschijnlijk rond de veertig, zit twee stoelen voor mij. Hij lijkt zich goed te vermaken met een krant in zijn handen.

Een oudere vrouw zit in de rij naast mij. Slechts twee stoelen en het voetpad scheiden ons van elkaar. Beiden zitten we naast het raam. Er is niet veel meer te doen dan naar buiten kijken, wat ik zelf ook doe onder het genot van een muziekje.

Een jonge mannelijke student van begin twintig zit drie stoelen voor de vrouw. Met een koptelefoon over zijn oren en zijn laptop op zijn schoot lijkt hij zich volledig te hebben afgezonderd van de wereld om hem heen.

Ik kijk alleen maar wat in het rond. Ik merk het niet eens wanneer we stiekem al tien minuten onderweg zijn. Ik doe mijn oortjes in en nog geen vijf minuten later ben ik weg.

Ik schrik wakker van de deuren van de trein. Ze gaan open. Mensen stappen uit en mensen stappen in. Er is een verschil in passagiers. Ik zit nu met vijf andere mensen in de coupé. De student is weg.

Ik kijk op mijn telefoon en zie dat het nog minstens een uur duurt voor de trein in Groningen arriveert.

Vanaf nu sluit ik mijn ogen niet meer, hoewel het even niet hoeven weten wat er om me heen gebeurt ook een best aardig gevoel geeft.

Mijn muziek speelt weer en de trein begint weer te rijden.

Door het raam kijk ik naar het gras waar we langs rijden. Ik zie baby eendjes die achter hun moeder aan zwemmen.

Het naar buiten kijken met muziek in mijn oren heeft me altijd al rust gegeven. Het zijn de vele zorgen die er even niet zijn wanneer ik alleen maar kijk en alleen maar luister. Wanneer ik even niet hoeft te denken en te voelen.

Een plotselinge stop trekt me uit mijn gedachten. Het maakt me bang. Het is alsof de trein expres tot stilstand komt. Om nog op tijd te stoppen voor iets. Of iemand. Verbeeld ik het me, of raakt het voertuig iets wat niet de bedoeling is? Ik weet het niet.

Ik wil opstaan om zeker te weten dat er niks aan de hand is. Maar een beangstigend gevoel houdt me tegen. Ik wil een paniekaanval voorkomen, maar hoor en voel hoe mijn ademhaling versnelt.

Rustig blijven Senna. Niks aan de hand. Gewoon ademen. In... en uit.

Even lijkt mijn ademhaling er helemaal mee te stoppen. Ik voel het niet meer. Ik hoor geen lucht die mijn lichaam binnenstroomt.

Ik zit stil. Ik zoek een punt uit op de stoel voor me en haal mijn ogen er niet vanaf. Het kleine zwarte plekje trekt snel mijn aandacht en ik heb geen idee hoelang mijn ogen ernaar kijken.

Ik weet dat ik niet bang hoeft te zijn. Maar ik ben snel bezorgd wanneer er iets onverwachts gebeurt. Een auto die te hard rijdt. Een kleine appende brugpieper die fietst zonder zijn handen aan het stuur te houden. Het beangstigt me altijd als ik het zie. Het zou ook zomaar mis kunnen gaan en dat zou ik dan zien. Dan had ik iemand er eigenlijk op aan moeten spreken en als ik het niet zou hebben gedaan dan... zucht.

Alsof ze zouden luisteren.

De meeste mensen zijn eigenwijs. Ook als je niks zegt. Maar ook als je de oren van iemands hoofd praat. Bijna iedereen vertikt het om naar een ander

te luisteren of om zijn of haar gedrag aan te passen. Of het nou een jong pubermeisje is, of een man van zestig.
Het gaat goed tot het mis gaat. Tot het volledig fout gaat en nooit meer iets hetzelfde is.
Tot een van je losse handen van het stuur je uit je evenwicht haalt. Uit je focus. En voor je het weet lig je op de grond.
En pas achteraf bedenkt je gezonde verstand dat dat ene appje je leven echt niet waard was. En dat was dan nog een niet eens zo ernstig ongeluk.
Een hand op mijn schouder haalt me uit deze gedachten.
'Dit is het eindstation', zegt een conducteur.

Ik ben in Groningen. Ik zit in de bus. Over vijf minuten ben ik bij het vakantiehuis, bij een bushalte daar in de buurt.
Ik weet niet waarom ik mijn handen voel trillen. Waarom ik licht gespannen uit het raam naar buiten kijk. Misschien haalt het hier alleen zijn weer wat naar boven. Het gekke gevoel om alleen in deze bus te zitten, in plaats van samen met Maan. Zij had op de lege stoel naast me moeten zitten. Ik zou niet met mijn hand over de zachte stoelbekleding moeten kunnen strijken. Mijn beste vriendin had daar moeten zitten. Ik had dan tegen haar aangeleund.

Ik ben er. Het bushokje is nog geen honderd meter van het huis verwijderd en wanneer ik uitstap zie ik verderop het huis van mijn ouders al.
Wanneer ik de sleutel in het slot steek voel ik plotseling mijn oogleden trillen.
Maan zou me hebben opgejaagd om razendsnel de deur open te maken. Ze zou niet hebben kunnen wachten om zich te settelen in haar nieuwe onderkomen voor de komende weken. Ze was misschien nog wel enthousiaster over dit tripje dan ikzelf.
Precies een jaar geleden stuurde ze me een appje. 'Over precies een jaar'...
Ja. Dan zouden we hier zijn. Ze keek er echt naar uit. Ze had nog geen idee dat het haar in de maanden die zouden volgen allemaal te veel zou worden.
Ik pak mijn schoenen op en zet ze netjes naast elkaar in de verder lege hal.
Voor het eerst sinds lange tijd bevalt het alleen zijn me niet. Maar dat gaat vast nog veranderen.
Het is pas 21:16 uur, maar toch voel ik me al te moe om nog langer wakker te blijven.
Ik loop de trap op. De inmiddels met een dikke laag stof bedekte trap die al maanden niet meer gekraakt heeft onder een paar voeten.
Voor de tweede deur sta ik stil. Ik ga op bed liggen. En binnen twee minuten ben ik weg.

1 JAAR EERDER

Bij de kluisjes wacht ik op Maan. Vandaag moeten we onze boeken inleveren. Maan is ook bijna klaar. Vanuit mijn ooghoek zie ik hoe het laatste boek aan de kant wordt gelegd.

Ze komt naar me toe. We hebben vakantie. Eindelijk. Ons voor-examenjaar zit erop en het heeft echt te lang geduurd.

Maar nu hebben we zes weken onafgebroken rust. Geen huiswerk. Geen irritante docenten.

Geen ouders die, in de korte tijd dat ze niet aan het werk zijn, niet kunnen ophouden met praten over school. Hun werk is het belangrijkste, maar ook mijn schoolprestaties laten ze niet snel los. Maar nooit gaat het over mij.

Als het wel over een van de kinderen gaat, gaat het altijd over Lucas, mijn halfbroer. Zelfs als hij er niet is staat de spotlight altijd op hem. Dan gaat het over hoe spannend het eigenlijk is dat hij niet meer thuis woont. Wie wanneer welk appje van hem heeft gehad. De typisch bezorgde ouders. Het draait slechts om hem en hij woont niet eens meer onder hun dak.

Lucas woonde altijd bij mij, papa en zijn stiefmoeder. Nooit bij zijn eigen moeder. Het klikte namelijk niet goed met zijn stiefvader. Bij ons kreeg hij bovendien alle aandacht. Veel meer reden had hij niet nodig om bij ons te komen wonen.

‘Kom!’, klinkt het plotseling naast me. Gevolgd door ruk aan mijn een arm die zo hard is dat ik me afvraag welke spieren ik allemaal verrekt heb.

Aan de stem van mijn beste vriendin hoor ik dat ook haar laatste seconden van dit schooljaar zijn geteld en dat het nu dus echt tijd is om het schoolgebouw te verlaten. We willen allebei naar huis.

Ik haal thuis snel wat slaapspullen op en dan kan een -veel te laat opblijven- slaapfeestje onze vakantie feestelijk openen. Er is verder niemand thuis bij ons die donderdagmiddag.

Het verbaast me niet. Mijn moeder is niet zoals die van Maan. Haar moeder werkt misschien wat minder, maar als ik mijn moeder zou mogen inruilen voor die van Maan had ik dat jaren geleden al gedaan. Het zou me dan niet gaan om het kopje thee uit school of om de warme chocolademelk met slagroom en de grote hoeveelheden marshmallows daarbovenop, maar om de warmte. Om het gevoel van thuis zijn. Met mensen om je heen die ook echt laten blijken dat ze van je houden.

Niet mensen die amper de moeite nemen om je aan te kijken wanneer ze thuis zijn. Ouders die toen je klein was altijd een oppas belden omdat ze er nooit waren.

En die oppas bleef tot mijn dertiende, omdat mijn broer nooit de moeite nam om thuis te zijn. Al was het maar voor maar heel even. Hij had het altijd te druk met zijn eigen zaken.

Ons gezin is een gezin waarvan ik niet eens weet of je het wel een gezin mag noemen.

Op Maan ben ik dan ook wel eens jaloers. Puur omdat ze veel heeft wat ik niet heb.

Maar toch, zoals altijd, haal ik mijn schouders er weer bij op. Ik heb er nu toch niks aan. Alsof mijn ouders er ooit iets om zullen geven hoe ik me erbij voel dat zij er nooit zijn. Net als ik, zullen ook zij hun schouders erbij ophalen.

Ik loop naar boven. Naar mijn kamer. Snel pak ik wat spullen. Schoon ondergoed, een handdoek, mijn kussen en mijn tandenborstel. Daarnaast stop ik nog wat extra dingetjes in mijn weekendtas, waarna ik weer naar mijn fiets loop.

Wanneer ik een zacht piepje hoor sta ik even stil. Het is Maan. Ze stuurt een appje.

Maan: Zin in!!!! Tot zo.

Even staan mijn mondhoeken omhoog van het bericht en dan stap ik op mijn fiets.

Maan 's ouders zijn ook niet thuis die avond en wanneer even later de bel gaat snellen we beiden naar de voordeur. Ik neem beide pizza's aan, terwijl Maan de koerier een flinke fooi geeft.

'Toch het geld van mijn ouders', fluistert ze in mijn oor. Ze lacht erbij. Typisch iets voor Maan.

Met een filmmarathon vermaken we ons prima vanaf de bank en wanneer we midden in de nacht een beetje moe worden leunen we dicht tegen elkaar aan.

Wanneer mijn beste vriendin halverwege de engste horrorfilms allertijden in slaap valt, houd ik haar met een arm nog altijd tegen me aan. Ik zal haar echt nooit meer laten gaan. Al sinds de brugklas zijn we vrijwel een eeneiige tweeling. En van dat warme gevoel van echte vriendschap, zal niemand me ooit meer geven dan dat zij doet.

De volgende ochtend ben ik als eerste wakker. Ik schud mijn vriendin door elkaar, iets wat wordt gevolgd door een luide kreun.

‘Ja, ik ben wakker’. Voor het ochtendhumeur van mijn beste vriendin hoef ik niet lang te zoeken.
Ik lach en ik weet niet waarom. Ik hijs haar van de bank af en kennelijk valt het haar nu pas op dat ze vannacht niet in een bed heeft gelegen.
Niet veel later zitten we aan tafel. Allebei moe van het slaapgebrek.
Ik haal een hand door mijn haar dat alle kanten op staat.
Eerst willen we ontbijten.
Maan zet koffie, met iets beters kan je de vrijdagochtend wat mij betreft niet beginnen.
Terwijl ze wacht op de opschuimende melk, ben ik bijna bang dat ze weer in slaap valt. Dat ze haar hoofd hard stoot en achterovervalt. Nog half verzonken in een droom loopt mijn beste vriendin vervolgens terug naar de ontbijttafel en komt ze tegenover me zitten.
We zeggen nog niks tegen elkaar. Eerst maar eens wakker worden.

Na mijn laatste slok warme koffie hoor ik een sleutel die in het slot van de voordeur omdraait.
Zware voetstappen klinken in de hal. De rits van een jas wordt naar beneden getrokken, terwijl het buiten al bijna vijftientig graden is.
Noah stapt de woonkamer in, Maan’s broer.
‘Hoi zus!’, komt hij veel te vrolijk binnen voor een vroege vrijdagochtend.
Zijn ‘hallo, ik ben thuis’, wordt gevolgd door de bijna liefdevolle middelvinger van zijn drie jaar jongere zusje.
Noah loopt de woonkamer weer uit en vervolgens de trap op.
‘Ik kijk er zo naar uit om over 365 dagen in dat huis van je ouders te zitten. Samen. Zonder ouders, zonder broer. Half dromend hoor ik mijn vriendin de woorden verzuchten.
Over een jaar. Eindelijk. Met onze diploma’s op zak, eindelijk er tussenuit. De benen nemen. Naar een plek waar we niet vierentwintig/zeven zullen worden lastiggevallen door vervelende docenten, zeurende ouders of irritante broers.

Als ik wakker word regent het buiten. Wanneer ik het gordijn opentrek zie ik niks anders dan een grijze lucht, verzopen ramen en plassen water. Ik zou er bijna mijn zwembandjes van vroeger voor aantrekken.

Vroeger gaf regen me een rustig gevoel. Wanneer ik binnen zat. Lekker droog. Of wanneer ik 's avonds in een warm bed lag en de regen langs het raam van mijn slaapkamer naar beneden druppelde.

Als het aan het begin van de dag regende, voor ik naar school fietste, dacht ik altijd dat het mijn dag zou bepalen. Dat het een dag zou zijn die aan het begin al verpest werd door een natte jas en natte sokken.

Maar nu hoef ik niet naar school. Nu kijk ik naar buiten en nu voel ik er niks bij. Nu laat ik me terug in mijn bed vallen en trek ik mijn dekbed weer over me heen. Ik strijk over het dekbed met mijn hand. Het maakt me rustig. Alsof het Maan's schouder is die ik aanraak. Het geeft troost. Voor even.

Als ik onder de douche vandaan stap loop ik naar de spiegel. Met mijn vingertoppen veeg ik over het beslagen glas.

Ik zie mezelf. Ik let op hoe ik kijk. Zichtbare tranen veeg ik van mijn wangen.

Soms komen ze zonder dat ik het wil. Wanneer ik er niet om vraag.

Wanneer ik er niet op zit te wachten wordt het verdriet zichtbaar. Ook voor mezelf.

Ik heb een hekel aan die momenten. Ik haat het, wanneer alles zich ophoopt en het vocht uiteindelijk in mijn ogen brandt. Ik wil het er niet laten zijn.

Ik dacht dat een psycholoog je iets kon laten verwerken. Dat de pijn er dan niet meer zou zijn. Het missen. Maar eigenlijk hebben ze helemaal niks voor me kunnen doen.

Dat eenzame gevoel neemt niemand van je weg. Omdat niemand er meer over praat. Maanden later bloeit het verdriet niet meer, maar is het er nog wel.

Iets meer dan een half jaar geleden maakte mijn beste vriendin een einde aan haar leven en het grote gemis en de vele onbeantwoorde vragen maken dat ik nog steeds erg verdrietig ben.

10 MAANDEN EERDER

Het is september. De eerste schooldag na een zorgeloze zes weken durende zomervakantie.

Na Spanje. Na zon, zee en strand.

Het is de eerste dag na de vakantie. Het begin van weer van alles moeten, zoals huiswerk en dit jaar ook schoolexamens.

Maar ook is het de eerste dag van het laatste jaar op de middelbare school. De eerste dag van het einde hier op school.

Over minder dan een jaar zal ik op het podium staan. Dan zal ik mijn diploma krijgen en mijn vriendin meer dan opgelucht in de armen vliegen.

Dan zijn we er eindelijk mee klaar.

Niets zal ons nog in de weg staan. Dromen, die we eindelijk kunnen verwezenlijken. Punten op de bucketlist die kunnen worden afgevinkt. We beginnen aan een nieuw leven. Een leven waar we al jaren van hebben gedroomd.

De schoolbel brengt me terug naar de realiteit. Het eerste uur begint.

Mentorles. Van meneer de Haan.

Samen met Maan loop ik naar het lokaal. We zitten in dezelfde klas, veel meer kunnen we niet wensen.

Meneer de Haan hebben we nooit eerder als docent gehad, dus met een open blik lopen we naar lokaal 3-14. Naar de derde verdieping. Yes... Drie trappen omhoog.

Verschillende klasgenoten zijn ons voor en nemen achter in de klas de beste plekken in.

Mijn docent staat voor in de klas. De Haan. Op het eerste oog lijkt hij wel oké.

Eind twintig, begindertig. Jong, niet te jong, maar precies goed.

Wanneer de laatste leerling die binnenkomt de deur achter zich dicht trekt begint de les.

Hij stelt zich voor als Mart de Haan.

‘Noem me maar Mart’, zegt hij er nog achteraan.

Hij lijkt best aardig, hij is goed in orde houden. Je moet niet door hem heen praten, maar hij is niet de enige die daar niet blij van wordt.

Hij geeft Engels. Ik spreek het goed, maar het lezen en de luistertoetsen gaan me wat minder goed af. Stom eigenlijk ook, dat je alleen examen doet in lezen. Alsof ik dat ooit nog ergens nodig ga hebben.

We stellen ons voor. Maan en ik zijn als een van de laatsten aan de beurt.

Ik vertel hoe ik heet, hoe oud ik ben en waar ik woon.
Alsof zo'n dorp net buiten de stad zo interessant is. Hoewel ik ook liever niet in de stad zou willen wonen. In een stad vol zuipende studenten en op een plek waar het altijd druk is.
Wanneer Maan haar achternaam zegt, zie ik de blik van onze mentor veranderen. 'Vermeer'. Hij zegt dat hij Noah kent, iets te enthousiast. Hij heeft Noah in de klas gehad. Tot twee jaar geleden, toen hij eindexamen deed, ook op deze school. Alsof het iemand wat kan schelen.
Hoewel mijn vriendin zonder emoties voor zich uitstaart en af en toe mee knikt, zie ik haar van binnen ineem duiken en zo rood worden als een tomaat.

Na school fietsen we samen naar Maan's huis.
De eerste schooldag van het laatste jaar zit erop.
In de hal dumpen we onze tassen, waarna we de woonkamer inlopen.
Maan's moeder is thuis. Ze werkt, maar kijkt meteen op wanneer ze haar dochter binnen ziet komen.
'Hoi meiden, hoi Senna', hoor ik haar vrolijk zeggen.
Ik ken haar al lang. Ze is vaak thuis, omdat ze meestal vanuit huis werkt.
'Ik maak zelf wel even thee mam, je hebt het toch druk?! De plotseling botte ondertoon in Maan's stem verbaast me.
Met haar blik trekt ze me mee naar de keuken en vult ze drie mokken met heet water. Vlug haalt ze er een theezakje doorheen, waarna ze een van de mokken voor haar moeder op tafel zet. Iets harder dan gewoonlijk.
Maan loopt de woonkamer uit, maar ik blijf nog even staan. De voetstappen van mijn vriendin hoor ik al op de trap.
Ik kijk naar haar moeder. Ze staart naar de gevulde mok, waar een deel van de thee nu naast ligt. Even zie ik haar haar ogen sluiten. Ze blaast haar adem langzaam uit na een diepe zucht.
Mij ziet ze niet en ik loop maar naar boven. Ik weet niet wat ik erbij denk.

Met haar handen om de warme beker gevouwen zit Maan aan haar bureau.
Het is donker in haar kamer. De gordijnen zitten dicht en slechts de doffe lampen in haar kamer en het licht van haar bureaulamp verlichten de kamer.
Alsof ze door het raam naar buiten kijkt staart ze naar de grijze gordijnen.
Ik hoor haar zuchten.
Als ze de vloer onder mijn voeten hoort kraken kijkt ze naar me om.
'Het is gewoon school Sen, het boeit me niet en ik heb er gewoon geen zin in'.

Ze ziet de bedenkelijke blik in mijn ogen. We lezen altijd elkaars blik. We hoeven weinig woorden aan onze gevoelens en emoties vuil te maken om elkaar te begrijpen. Alleen een uitleg is vaak iets wat in woorden volgt. School is ook niet leuk, zeker zo'n eerste dag niet. Na een eerste dag waarin ze je vertellen wat het hele jaar zal brengen.

De eerste docenten die je bij de start van het schooljaar ziet beginnen de les met het voorstellen van iedereen, maar delen daarna mee dat we over drie weken al een eerste toets kunnen verwachten. Dat je met een onvoldoende voor maatschappijleer niet zult slagen bijvoorbeeld. Dat je je welverdiende toekomst nog een jaar mag uitstellen, wanneer je niet vanaf het begin je huiswerk bijhoudt.

Ik snap Maan wel.

Maar over een jaar. Over minder dan een jaar zijn we van school af. Dan zijn we weg.

Ik sta in de supermarkt, twintig minuten lopen vanaf het vakantiehuis waar niks van eten te vinden was. De kastjes waren halfleeg en de producten die er nog stonden waren ver over de datum.

Ik ben er al lang niet geweest.

Met een karretje loop ik langs alle schappen. Het is niet druk, maar er zijn wel mensen. Mensen die producten kopen als brood, pasta, melk. Normale mensen. Gewone Nederlanders. Doodgewone Nederlanders die net als elke zaterdag ochtend de supermarkt inlopen om hun eten in te slaan voor de komende dagen.

Of voor het feest van vanavond. Mensen die kratten bier en flessen frisdrank uit de rekken trekken. Jongeren met karren vol aan chips en cola lopen om me heen.

Zoals ik dat vroeger ook deed. Inslaan voor een feestje. Voor mijn verjaardag bijvoorbeeld. Of gewoon wanneer ik een avond ging chillen met vrienden. Als klein meisje pakte ik altijd veel te veel snoep uit de schappen, waarvan ik dan het grootste deel terug moest zetten. Ik kon daar altijd wel van genieten.

Maar nu ik hier alleen loop tussen de alledaagse mensen, als een van hen, voelt het anders.

Zo snel als dat er mensen voorbijlopen, zo snel gaat het leven verder.

Ik weet niet of ik er nu zo bij stil sta omdat ik er de tijd voor heb. Omdat ik alleen ben. Omdat ik tijd en ruimte heb om erover na te denken. Maar volgens mij bevalt het me niet. Helemaal niet zelfs.

In het huis laad ik de boodschappen uit. De melk, eieren en de boter gaan met de kaas en de vleeswaren in de koelkast.

Net zoals elke ouder zijn spullen uitpakt sta ik in de keuken en wanneer ik er klaar mee ben loop ik naar de zitbank aan de andere kant van de woonkamer. Ik ga zitten en laat de ruimte even bezinken. Alles waar ik het de komende weken mee zal moeten doen.

Wanneer ik naar het raam kijk en naar het plateau eronder haal ik mijn blik er snel vanaf.

Ik haal adem en sluit voor even mijn ogen. Dan sta ik op. Ik kijk terug naar de vensterbank.

Naar een foto. Een selfie waarop twee tienermeisjes lachend in de camera kijken.

Ik hoor hoe mijn adem schokkende geluiden maakt.

Ademen. In en uit.

Alsof ik niet meer weet hoe het moet.

Het fotolijstje pak ik op. Alsof er elektrische lading op staat, voel ik iets wat lijkt op een enorme stroomstoot en laat ik het lijstje uit mijn handen vallen.

Het geluid van uiteenvallend glas is wat volgt. Het gerinkel van glasscherven klinkt onder me en zonder ook maar een tel na te denken pak ik het lijstje weer van de grond, waarbij ik me snijd aan een glasscherf. Ik trek mijn hand terug. Het bloed gutst uit mijn hand. Voorzichtig trek ik het stuk glas uit mijn huid waarna ik mijn hand onder de kraan houd.

Zo leeg als een aantal maanden geleden staar ik nu voor me uit. Geen seconde denk ik aan de tijd en voor heel even is alles weg.

Wanneer het geluid van de stromende kraan weer tot me binnendringt, draai ik deze dicht. De snee is al gestopt met bloeden, maar voor de zekerheid doe ik er een pleister overheen.

Deze keer wel voorzichtig pak ik het lijstje van de tegelvloer. Ik gooi het lijstje weg, maar de foto houd ik nog even vast. Voor ik hem terugleg. Omgekeerd. De foto niet in het zicht.

9 MAANDEN EERDER

Het is begin oktober en al volop herfst. De felle zon van nog geen week geleden heeft plaatsgemaakt voor regenachtige dagen en mensen die met een paraplu in de hand over straat lopen.

Ik fiets naar school. Door de stromende regen. Door plassen waarbij ik mijn voeten omhooghoud om niet meteen mijn nieuwe schoenen weer drie jaar oud te laten lijken.

Wanneer de school eindelijk in zicht is haal ik opgelucht adem, maar kijk ik ook naar mijn doorweekte spijkerbroek, die de dag al iets minder hoop geeft.

Ik zet mijn fiets weg en loop de school in.

Door de lange schoolgangen loop ik naar mijn kluisje. Langs kapstokken vol met natte jassen en een vloer die besmeurd is met modderige voetsporen van medescholieren.

Wanneer de bel gaat loop ik naar mijn lokaal. Maan is er al. Ik ga naast haar zitten, achterin.

Ik zeg haar gedag en wacht vervolgens tot onze docente geschiedenis begint met praten.

Ze geeft uitleg, waarna we zelf aan opdrachten werken.

Ik vraag Maan om samen te werken. Een klein, bevestigend knikje is wat volgt. Ze kijkt serieus.

Ze opent haar boek en leest de eerste opgave. Ik doe hetzelfde, maar al snel kom ik erachter dat het hoofdstuk over de jagers en boeren me niet goed afgaat.

Maan zie ik al schrijven.

‘Snap jij de eerste vraag?’, vraag ik haar voorzichtig.

Weer knikt ze zonder echt antwoord te geven op mijn vraag.

‘Maan?’

‘Het is niet zo moeilijk’. De woorden komen uit haar mond zonder enige vorm van stemverheffing.

Ik wacht even. Heel even laat ik een stilte vallen. En dan stel ik nog een vraag.

‘Maan, gaat het?’

‘Prima’. Ze spreekt zonder emotie. Ik kan niet peilen wat ze echt bedoelt.

Haar ogen liggen op het boek voor haar op tafel en haar vingers maken aanstalten om de pen weer op te pakken van haar schrift.

Ze schrijft nu het antwoord op van vraag twee. Ze leest verder.

‘Maan?’

Geen reactie.

En dan lijkt er iets te veranderen in haar ogen. Ze lijken vochtiger dan eerder.

Niet doorvragen.

Dat doe ik niet.

Dan steekt ze haar vinger op. Onze docent kijkt haar kant uit en ik doe hetzelfde.

Ze vraagt of ze naar het toilet mag.

Ze probeert te ontkomen. Aan tranen? Aan tranen die anders vloeien in het bijzijn van de hele klas?

Wanneer de docent toestemming geeft staat ze op en loopt ze het lokaal uit.

Ik kijk in de richting van de klok. Het is tien voor. Tien voor negen. Over twee minuten zal ik ook mijn vinger opsteken. Dan zal ik hetzelfde vragen.

Met mijn ogen volg ik de secondewijzer op de klok. Nog twaalf, elf, tien, negen, acht...

De twee minuten zijn voorbij en na een antwoord van mijn docent loop ook ik het lokaal uit.

Aan het einde van de gang zijn de toiletten.

Als ik om de hoek kijk kan ik de spiegel zien, maar ik loop niet verder.

Maan staat er. Ze pakt een tissue en maakt het nat. Ze dept er zachtjes mee.

Onder haar ogen.

Ik hoor haar haar neus ophalen, maar ze is niet verkouden.

Ik weet niet of ik haar wil confronteren.

Iedereen heeft wel eens een kutdag toch? Zeker op vrijdagochtend.

Wanneer het bijna weekend is en al je puf op is.

Wanneer je elke les een paar keer een hand voor je mond slaat om je slapeloosheid te verbergen.

Het in de middag geen zin hebben om aan school te werken en pas ‘s avonds laat, na het eten en na je werk al je huiswerk af probeert te krijgen.

Wanneer ik haar lucht uit hoor blazen en haar voetstappen hoor, loop ik snel terug naar de klas en aan het einde van de les stuur ik haar een appje.

Ik ben er voor je.

Die middag sta ik tot zeven uur in de supermarkt. Vakken te vullen. Ik sta er al twee uur.

Ondanks dat het geld bij mijn ouders op de rug lijkt te groeien vind ik het fijn om te werken.

Ik vul de pasta bij en reik net aan tot het bovenste schap.

Niet lang daarna sta ik voor de schappen met saus en heb ik twee potten mayonaise in mijn handen. Ik ga door mijn knieën en zet vast een pot weg.

Ik sta weer op en ineens zie ik Maan weer voor me. Voor de spiegel op school. Ze was verdrietig en ik hielp haar niet. Ik liep niet naar haar toe. Ik sloeg geen arm om haar heen. Ik stuurde haar alleen een kort berichtje. Het was het makkelijkste wat ik kon doen. Ik vroeg niet eens naar wat er was. Ze zou het ontkennen en zeggen dat alles goed gaat.

Ik had ook door kunnen vragen. Niet kunnen stoppen tot ze zou breken. Naast haar staan en haar even laten huilen.

Op school?

Zijn we daar geen vriendinnen voor?

Ik weet niet of ik er goed aan heb gedaan door haar alleen een berichtje te sturen. Door haar slechts te appen dat ik er voor haar ben.

De twijfel maakt me gek.

Voetstappen die in mijn richting lopen brengen me terug in de werkelijkheid.

Amelie komt naar me toe. Een collega. Ze zit op een andere school, maar we werken al een lange tijd samen. Ze komt naar me toe om me iets te vragen, maar als ze me ziet staan kijkt ze bedenkelijker dan gewoonlijk.

‘Ben je oké?’, vraagt ze me.

Ik knik.

Misschien had ik zelf meer op die vraag door moeten drammen toen ik Maan tijdens de geschiedenisles ernaar vroeg.

Niet volledig overtuigd van mijn antwoord stelt Amelie me nog een vraag, die ik eenvoudig beantwoord.

‘Weet je zeker dat het gaat?’, vraagt ze me nog een keer. Weer knik ik bevestigend, terwijl ik heel zeker weet dat ik het anders voel.

Ik had ook door moeten vragen. Moeten wachten op een antwoord van Maan. Moeten wachten op een antwoord, waarvan ik zou weten dat het de waarheid was. Ik had haar door elkaar moeten schudden wanneer ik dat antwoord niet zou krijgen.

Ik voel mijn handen trillen.

Pats! Ik laat een pot mayonaise uit mijn handen vallen en ineens zijn alle ogen op mij gericht.

Een grote hoeveelheid aan scherven en witte saus verspreiden zich over de grond.

Ik zit op de bank van het vakantiehuis en kan slechts voor me uit staren. Ik heb hoofdpijn en hoop die langzaam te laten zakken door een slok water te nemen.

Ik eet niet. Op mijn schoot staat een bord. Met daarop een cracker met kaas. In meer heb ik geen zin, maar ook deze zet ik aan de kant.

Alles van afgelopen schooljaar blijft maar malen in mijn hoofd.

En alles nadat Maan... Alles wat ik zonder haar deed, of daardoor niet meer deed.

Ik ging niet meer naar feesten. Ik bleef thuis tijdens de sportdagen.

Ik werkte hard en ik weet niet eens waarom. Omdat ik weg wilde misschien? Omdat ik dan eindelijk weg zou kunnen en nooit meer om hoefde te kijken. Dat ik alles los kon laten, alleen is dat laatste duidelijk mislukt.

Elke dag spookt alles nog door mijn hoofd. Elke minuut van de dag. Alles wat toen in mijn hoofd zat, zit er nu nog steeds. Na maanden geduld... Na maanden hoop dat alles vanzelf weg zou gaan. Zelfs na die gesprekken met die stomme psychologe hoopte ik dat alles alsnog, plotseling zou verdwijnen.

Zelfs die ene gedachte. Die ene gedachte, waarbij ik soms hoop dat Maan er nooit was geweest. Dat ik aan de andere kant van de wereld had gewoond en dat we elkaar nooit hadden gekend. Dan zou dit gemis er nu niet zijn.

Tijd. Tijd heelt... misschien. Maar soms voelt alles ontkennen nog vele malen beter. Wanneer je niet maanden hoeft te wachten, hopend dat dat lege gevoel zal verdwijnen.

Hoop houden en haar elke dag weer voor je zien... Alleen zijn die dagen er niet meer.

De dagen dat ik haar aanwezigheid voelde. Dat ik het gevoel had, dat ik wist, dat ze naast me zat in de klas en dan aan het einde van de les mijn hand op een koude en lege stoel legde.

De dagen dat er iemand naast me kwam zitten, terwijl het Maan niet was, deden veel pijn. Wanneer er een meisje uit mijn klas naast me kwam zitten en me ineens als haar beste vriendin zag. Alsof het Maan was. Ik haatte mezelf wanneer ik daarin meeinging. Wanneer ik een goed cijfer haalde met iemand anders dan mijn beste vriendin.

Ik wilde dat alles zou veranderen, omdat iemand er niet meer was van wie ik hield. Mijn beste vriendin met wie ik mijn hele leven dezelfde

vriendschap zou delen. Zij liet me iemand zijn die ik bij anderen nooit kon zijn.

Die me liet lachen op de momenten dat ik ervan overtuigd was dat mijn leven voorbij was.

In vergelijking met Maan stelde ik me aan.

Haar leven eindigde, terwijl dat van mij doorging. Maar hoe?

Het ging door en ik wist dat alles nooit meer hetzelfde zou zijn.

In de eerste weken na haar overlijden deed ik niks. Bleef ik het liefst hele dagen in mijn bed liggen. Op school staarde ik voor me uit alsof ik er niet was.

Het voelde alsof een deel van me onder de grond lag. Alsof mijn beste vriendin het grootste deel van mijn hart en mijn ziel had meegenomen.

Ik kon nergens meer van genieten en deed alleen maar wat moest.

Ik weet niet wat er in het hoofd van mijn beste vriendin omging toen ze die definitieve keuze maakte.

Maar wat mijn gevoel me vertelt is dat ik in de eerste weken na haar dood heel dichtbij zat. Hoewel ik het niet wilde was er dat gevoel. Dat gevoel dat heel dicht zat bij wat zij elke dag van de week voelde.

8 MAANDEN EERDER

Het is november. Niks meer en niets minder dan een regenachtig en koud klimaat, waarvan elke dag nauwelijks nog in temperatuur verschilt.

Vandaag ben ik het die als eerste in de klas zit. Maan komt later binnen, maar loopt nog net het lokaal in voor onze Frans docent de deur sluit.

In zijn blik zie ik hoe jammer hij het vindt dat hij vandaag niemand een te laat briefje kan laten halen.

Aan onze Frans docent hoef ik verder niet veel worden vuil te maken, behalve dan dat hij de vervelendste docent is die ik in de afgelopen jaren heb gehad.

Nadat Maan op de stoel naast me plaats heeft genomen, begint hij met de les.

Hij overheert en ik heb niet geleerd. Ik hoop dat hij me overslaat, maar uiteindelijk kom ik dan toch aan de beurt. Hij vraagt iets en ik geef antwoord.

Hij zegt niks terug en laat een pijnlijke stilte vallen. Een stilte waarin ik hoop dat mijn stoel een pan is op een kokendheet gasfornuis, dat ik langzaam wegsmelt en vervolgens onder de tafel verdwijnt.

Maar de stilte is voorbij. Hij complimenteert me zelfs bijna met het juiste antwoord.

Maar het was dan ook een woord uit de eerste woordenlijst uit de brugklas. Een woord op het niveau van de lessen die hij geeft.

Niet veel later maken we huiswerk.

Maan stoot me aan en meteen kijk ik op van mijn boeken.

‘Al zin in vanavond?!’

Nog verbaasd van de enthousiaste toon in haar stem schuif ik mijn mondhoeken een klein stukje omhoog. Ik lach bijna.

Vanavond is er een schoolfeest. Ik twijfelde of ik Maan ernaar moest vragen.

Het is een maand geleden dat ik Maan heb horen en heb zien huilen en in de tussentijd heb ik dat niet nog een keer opgemerkt.

Maar toch. Bij alles wat ze doet of zegt twijfel ik ondertussen wel.

Wanneer ze lacht twijfel ik of het stiekem niet weer een traan is die ontsnapt en als ze vrolijk doet weet ik niet hoe ze zich werkelijk voelt.

En ik weet niet wat ik met die twijfel moet. Of ik het moet delen. Met haar of met iemand anders.

Maar toch knik ik. Een ja, als ik heb ook zin in vanavond.